

saa indgaaende Samarbejde med Bevillingsmyndighederne som muligt, og at vi vil gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at tilvejebringe den Kontrol, som man fra Bevillingsmyndighedernes Side selvfølgelig maa kræve.

Naar der er Tale om Redning af Alkoholister, tror jeg, jeg har Lov til at gaa ud fra, at der paa Rigsdagen er Villighed til at støtte dette Arbejde. Vi har tidligere haft et Forslag fremme her paa Rigsdagen angaaende Oprettelsen af en Statsanstalt til Redning af Alkoholister. Jeg mente den Gang, at den Statsanstalt, der herved skulde tilvejebringes, vilde blive for dyr baade i sit Anlæg og i sin Administration, og jeg erkendte, at dette Arbejde kunde udføres af de private Hjem paa en billigere og, jeg tror, jeg tør sige, paa en bedre Maade. Det maa erkendes, at naar man paa et saadant Hjem indlægger et Par Hundrede Mennesker, kan de Folk, der leder disse Anstalter, ikke komme i personlig Berøring med de enkelte, der bliver anbragte paa Anstalterne. Det er min Erfaring, efter hvad jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med af det Arbejde, der er udført, at vi maa ikke gerne have meget mere end omtrent 20 Patienter paa disse Anstalter. Noget andet er, at under de Forhandlinger, der blev førte paa det omtalte Møde, kom det klart frem fra mange Sider, at der her forelaa en Opgave, som særlig det offentlige maatte tage sig af. Der fremkom mange Udtalelser baade i Folketinget og Landstinget om, at Staten burde yde en virksom Støtte til dette Arbejde, ja, der var enkelte, som endog gik saa vidt, at de mente, vi endelig burde være fri for en Statsanstalt, men at Staten derimod burde yde de private al fornøden Støtte. Saadanne Udtalelser syntes at tyde paa en Offervillighed, som vi er glade ved. Nu vilde det vel være for meget at forlange, at Staten skulde yde det hele til Fripladser, det tror jeg ikke, man maa gaa ud fra. Men man maa erkende, og det mener jeg ogsaa kom frem ved den omtalte Lejlighed, at det at helbrede drikfældige Personer kan ikke være en Opgave, der skal løses af private Folk, som maa døje meget med at faa en Smule Tilskud samlet sammen til dette Arbejde. Det tror jeg heller ikke, man vil kræve. Men det, at det offentlige er gaaet til at yde Tilskud til denne Sag, er for mig et Vidnesbyrd om, at man erkender, at det er en Samfundsopgave. Og man er ogsaa gaaet mere og mere over til at oprette Redningshjem, der drives af Staten, eller til, at Staten giver meget betydelige

Tilskud til private Redningshjem. Man erkender, at dette at helbrede en Dranker, saa at han fra at være et Individ, som maaske ikke alene er til Byrde og Sorg for sin Familie, men ogsaa for det offentlige, er en Samfundsopgave. Statistikken viser, hvilke sørgelige Ulykker Drikfældigheden fører med sig, vi ser, at en Dranker kan være til Fare for sig selv og sine Omgivelser. De kommunale Raad har i høj Grad i de sidste Aar beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Vagabonder, og, som en Dommer sagde, det, der skaber Vagabonden og opretholder ham som saadan, er Spiritusen, men Vagabondernes Virksomhed er en Landeplage. I Forbryderstatistikken vil man ogsaa se, at Alkoholen spiller en afgørende Rolle. Redning af drikfældige maa derfor erkendes at være en Samfundssag, og man kan ikke forlange, at private Folk alene skal udføre Arbejdet, men det offentlige maa sørge for, at de nødvendige Midler bliver skaffede til Veje.

Det, vi her stiller frem, er for det første Vedtægter for et Samarbejde mellem de forskellige Redningshjem, og ifølge disse Vedtægter skal der ikke alene være et Samarbejde mellem Redningshjemmene, men ogsaa et Samarbejde med Indenrigsministeriet, og det forudsættes i Vedtægterne, at det Spørgeskema, om jeg maa kalde det saaledes, det Ansøgningsskema, der skal udfyldes af Ansøgeren, skal godkendes af Indenrigsministeriet. Endvidere fastsætter vi i vore Vedtægter, at Indenrigsministeren skal godkende den Mand, som har Ledelsen af dette Arbejde, der skal gaa ud paa at tilvejebringe saa fyldige Oplysninger som muligt om den enkelte Ansøgers Forhold i det hele og navnlig om hans økonomiske Evne samt om Mulighederne for fra anden Side at skaffe Midler til at betale hans Ophold paa Redningshjemmet. Man vil altsaa se, at vi har ønsket et saa indgaaende Samarbejde med Bevillingsmyndighederne, som det er muligt. Jeg ved ikke, om der derudover i Øjeblikket kan være Trang til mere, men det er mit Haab, at vi, hvis man ikke finder dette fyldestgørende, maa høre enten fra Finansudvalget eller fra Ministeriet. Blicher det fra Finansudvalget, bliver det vel ogsaa gennem Ministeriet.

Naar der saa er Tale om, hvor stort et Tilskud der skulde ydes af Staten til Redningsarbejdet, tror jeg, det vil være rigtigt, at man bliver enig om et Normalbidrag, saa at man kan sige: Det er det normale, for den Betaling maa et Redningshjem kunne have en Patient, men der er des-